నిన్ను చంపేస్తా!

వసుంధర

రిసీవర్ ఎత్తి — "హలో!" అన్నాడు డిటెక్టివ్ వెంకన్న.

"వెంకన్న గారూ! మీరోసారి మా ఇంటికి రావాలి?"

"ఎవరు మీరు?"

"నా పేరు సూర్యారావు. మీతో నాకు చాలా అర్జంటు పనివుంది. వెంటనే మీరోసారి మా యింటికి రావాలి...." అంటూ అవతలి వ్యక్తి తన ఇంటి చిరునామా చెప్పాడు.

"ఏమిటూ పని?" అన్నాడు వెంకన్న.

"అది మీకు ఫోన్‌లో చెప్పలేను...." అంది అవతలి కంఠం.

"సరే—వస్తున్నాను...." అని ఫోన్ పెట్టేశాడు వెంకన్న.

వెంకన్నతోపాటే—ఫోన్ కాల్ విన్న అతని అసిస్టెంట్సు సీతమ్మ, రాజమ్మ అతనివంక ప్రశ్నార్థకంగా

చూశారు. సీతమ్మ—"బాస్—యిప్పుడు పదిన్నరయింది. అక్కడ ఎంత సేపు పడుతుందో ఏమో-భోం చేసి వెళ్లండి" అంది.

"పదిన్నరకే భోజనమా? అందులోనూ నా దేవి చేసిన టిఫిన్ తిన్నాక!" అన్నాడు వెంకన్న.

"కానీ మీరు ఒంటిగంటకల్లా భోం చేయకుండా ఉండలేరేమో గదా!" అంది రాజమ్మ.

"ఈ విషయాలన్నీ చూసుకునేందుకు నాకు భార్య ఉంది. మీ పని వేరేవుంది. ఎవరైనా క్లయింట్స్ వస్తే పాయింట్స్ నోట్ చేసుకుని వుంచండి. అదీ మీ డ్యూటీ" అంటూ వెంకన్న లోపలకు వెళ్లాడు.

అప్పుడు పద్మావతీదేవి వంకాయలు తరుగుతోంది.

"ఓహ్—ఈ వేళ దేవిగారు వంకాయకూర చేస్తున్నారా? చచ్చాను. ఒంటిగంట దాకా ఆగలేనే!" అన్నాడు.

"ఒంటిగంట దాకా కాకపోయినా కనీసం ఇంకో గంట ఆగితేకానీ కూర తయారవదు-" అంది పద్మావతీ దేవి నవ్వుతూ.

"ఒక్క క్షణంకూడా ఆగనవసరంలేనిది మరోటుంది" అంటూ వెంకన్న చటుక్కున వంగి ఆమె నుదిటిని పెదవులతో స్పృశించి-"పనిమీద బయటకు వెడుతున్నాను. వంకాయకూర కోసమైనా ఒంటిగంటలోగా వచ్చేయడానికి ప్రయత్నిస్తాను—" అన్నాడు.

"రాత్రయితే ఏమోగానీ — పగలైతే మీరొచ్చేది వంకాయకూర కోసమేలెండి!" అంది పద్మావతీదేవి.

"దేవిగారి జోక్‌కి అప్పీలులేదు—" అంటూ వెంకన్న అక్కణ్నించి కదిలాడు.

2

వెంకన్న ఆ యింటిముందు ఆగాడు.

అది చిన్న డాబా యిల్లు. ఇల్లు సెపరేట్ గా వుంది. చుట్టూ ప్రహారీగోడ. ఓ గేటు. గేటుతీసి లోపలకు వెడితే ఇంటి చుట్టూ తోట.

వెంకన్న వెళ్ళి కాలింగ్ బెల్ మ్రోగించాడు.

లోపల్నుంచి యే విధమైన చప్పుడూకాకుండా నే తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. తనను పిలిచిన ఆ సూర్యారావు ఎలా ఉంటాడోనని వెంకన్నకు చూడాలని ఉంది. అయితే తలుపుతీసింది సూర్యారావు కాదు. అందమైన ఓ పాతికేళ్ళ యువతి. అందమంటే సామాన్యమైన అందంకాదు. కళ్ళు జిగేల్ మనిపించే సౌందర్యం ఆమెది.

"నమస్కారమండి — సూర్యారావుగారున్నారా?" అన్నాడు వెంకన్న.

"లేరండి—" అందామె. అందానికి ఏమాత్రమూ తీసిపోదు ఆమె గొంతు.

వెంకన్న వాచీ చూసుకుని—"ఆశ్చర్యంగా వుందే! నన్ను రమ్మనమని సరిగ్గా ఇరవై నిమిషాల క్రితం ఫోన్ చేశాడాయన. ఇప్పట్లో ఎక్కడికి వెళ్ళాడు?" అన్నాడు.

ఆమె చటుక్కున తలుపులు బార్లా తెరిచి-"లోపలకు రండి!" అంటూ ఆహ్వానించింది.

వెంకన్న ఆశ్చర్యంగా — "ఆయన లేరన్నారు!" అన్నాడు.

"ఆయనింట్లో లేరు. ఫోన్ చేసి మిమ్మల్ని రమ్మన్నారంటే కొద్ది సేపట్లో ఆయనిక్కడికి వస్తారన్నమాట. మా యింట్లో ఫోన్ లేదు...." అందామె.

వెంకన్న లోపలకు అడుగుపెడుతూ — "మీరు సూర్యారావుగారి...." అని అర్థోక్తిలో ఆగిపోయాడు.

"భార్యను ..." అంటూ అతణ్ని హాల్లో కూర్చోబెట్టి తను లోపలకు వెళ్ళిందామె.

వెంకన్న కుర్చీలో కూర్చుని హాలుని పరీక్షించాడు. మంచి అభిరుచికి ఉదాహరణగా ఉన్నది హాల్లోని అలంకరణ! అతను ఆలోచనల్లో ఉండగానే కప్పులో కాఫీతో వచ్చిందామె.

వెంకన్న ఆశ్చర్యంగా—"అప్పుడే మీరు కాఫీ కలిపి తెచ్చారా?" అన్నాడు.

"లేదు. మా యింట్లో కాఫీ ఎప్పుడూ సిద్ధంగానే ఉంటుంది. ఆయన కాఫీగత ప్రాణి. అందుకని ఎప్పుడూ ఓ ఫ్లాస్కునిండా కాఫీపోసి ఉంచుతాను—" అందామె.

"ఫ్లాస్కులో కాఫీ వుంటే చూస్తూ మీరూరుకో గలరా?" అన్నాడు వెంకన్న నవ్వుతూ.

"ఎందుకూరుకోలేను? నాకు కాఫీ వాసన కూడా కిట్టదుకదా—" అందామె.

"మీరు కాఫీ తాగరా?" అన్నాడు వెంకన్న.

"పాలు తాగుతాను. అదీ రోజు కొక్కసారి...." అందామె.

"మీరేనా కాఫీ అలవాటు చేసుకోవాల్సింది. ఆయన చేతైనా ఆ అలవాటు మానిపించాల్సింది—" అన్నాడు వెంకన్న.

"లేకపోతే చేసుకోవాల్సినంత మంచి అలవాటు కాదని. అలవాటైతే మానుకోవడమూ అంత సులభం కాదు. అలాగని అది ప్రమాదకరమూ కాదు. ఎందుకంటే ప్రపంచంలో కాఫీతాగని వాళ్ళ సంఖ్య బహు స్వల్పం.

అందుకని మేము దానిగురించి పెద్దగా పట్టించుకోలేదు. ఆమాటకొస్తే ఆయన అలవాటు చూసి నేనే డబ్బు నిలవేసి నూటయాభై పెట్టి ఆ ఫ్లాస్కు కొన్నాను—" అందామె.

"మీవారు ఏం చేస్తూంటారు?" అడిగాడు వెంకన్న.

"ఆయనకుద్యోగంలేదు. పెద్దలిచ్చిన ఈ ఇల్లూ ఓ పదెకరాల భూమీ ఉన్నాయి. పోతే ఏదో కమిషన్ వ్యాపారంలాంటిది చేస్తున్నారు. ఆయన బుర్ర చాలా గట్టిది. సలహాకోసం చాలామంది వ్యాపారస్థులాయన దగ్గరకు వచ్చి వెడుతుంటారు. ఆ విధంగా బాగా డబ్బు సంపాదిస్తున్నారు...." అందామె.

"అలాంటప్పుడు మీ యింట్లో ఫోనెందుకు పెట్టుకోలేదు?" అనడిగాడు వెంకన్న.

ఆమె ఒక్క క్షణం సిగ్గుపడ్డట్లు కనబడింది "నేనే వద్దన్నాను—" అంది.

"ఎందుకు?"

"మాది ప్రేమ వివాహం కాదు—కానీ జన్మజన్మల అనుబంధం అనుకుంటాను. ఇంటికి వచ్చేపోయే వాళ్ళెలాగూ ఉంటూనే వుంటారు. ఫోన్ ఉంటే ఆ బాధ చెప్పక్కర్లేదు. క్షణమాయన్ని నిమిత్తంగా వుండనివ్వరు. ధన సంపాదన మాకు ముఖ్యం కాదు. నాకసలు డబ్బు మీద ఆసక్తి లేదు...." అందామె.

"అదృష్టవంతుణ్ని. ఆయనుండగా వచ్చివుంటే మీరు విసుక్కుని ఉండేవారేమో-" అని వెంకన్న ఉలిక్కిపడి- "అవును.... అన్నట్లు నేనొచ్చింది ఆయన కోసంకదా— ఆయనింకా రాలేదేం?" అన్నాడు.

ఆమె కూడా సాలోచనగా-"మీకు ఏ నూర్యారావు

ఫోన్ చేశాడో ఏమో—" అంది.

"లేదు. ఈ ఇంటి చిరునామా ఆయనిచ్చిందే!" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఆయనకు లక్ష పనులు. మీకిలా ఫోన్ చేయగానే ఎవరో పార్టీ తగిలుంటారు. మీకు ఫోన్ చేసి చెప్పడానికి వీలుపడలేదేమో...." అందామె.

వెంకన్న లేచి నిలబడి—"మీ ఆయన్ను కలుసుకో లేకపోయినా మీ పరిచయం కలిగినందుకు చాలా సంతోషంగా వుంది. ఉన్న కాసేపటిలోనూ మీరొక ఆదర్శ మహిళ అని నాకు తోచింది...." అన్నాడు.

"కాసేపు కూర్చోండి—" అందామె.

"అవతల నాకు చాలా పనులున్నాయి. మీ ఆయనతో నేను వచ్చి వెళ్ళినట్లు చెప్పండి...." అన్నాడు వెంకన్న.

ఆమె గుమ్మందాకా వచ్చి అతణ్ని సాగనంపి—అతడు గుమ్మం దాటగానే తలుపులు వేసుకుంది.

3

వెంకన్న తోట దాటుకుని గేటుతీసి బయటకు రాగానే ఓ యువకుడతన్ని పలకరించి — "మీరు వెంకన్నగారుకదూ!" అన్నాడు.

"అవును—మీరెవరు?" అన్నాడు వెంకన్న.

"నా పేరు సూర్యారావు...." అన్నాడతను.

"అరే—మీకోసమే అరగంటనుంచి నేను ఎదురు చూస్తున్నది....పదండి లోపలకు వెడదామా!" అన్నాడు వెంకన్న మరోసారి వాచీ చూసుకుంటూ.

"వద్దులెండి, మీరు లోపలకు వెళ్ళినప్పట్నించీ నేనిక్కడే వున్నాను. మీరు వెళ్ళడం, రావడం నేను చూస్తూనే ఉన్నాను...." అన్నాడు సూర్యారావు.

వెంకన్న ఆశ్చర్యంగా-"అయితే మీరు నన్నెందుకు పిల్చినట్లు?" అన్నాడు.

"నేను లేకుండా మీరు నా యింట్లోకి వెళ్ళడమూ, నా భార్యతో కాసేపు మాట్లాడడమూ మాత్రమే నా క్కావలసింది...." అన్నాడు సూర్యారావు.

వెంకన్నకు కోపం వచ్చింది—"ఈ విషయం ముందే చెప్పచ్చుగా...." అన్నాడు.

"ముందు చెబితే నా భార్యతో మీ ప్రవర్తన మరోకలా వుంటుంది. అందుకే చెప్పలేదు...." అన్నాడు సూర్యారావు వెంకన్నవంక అదోలా చూస్తూ.

"మిస్టర్ సూర్యారావ్! యూ ఆర్ అప్టూ వాట్!" అడిగాడు వెంకన్న.

"కోపగించుకోకండి. ఇప్పుడు మీతో నేను చాలా మాట్లాడాలి. పదండి—అలా వెడదాం...." అంటూ సూర్యారావు రెండడుగులు ముందుకువేసి వెంకన్న కారును సమీపించాడు.

ఇద్దరూ కారులో కూర్చున్నారు.

వెంకన్న కారు స్టార్టుచేయగానే—"నా భార్యమీద మీకు కలిగిన అభిప్రాయమేమిటి?" అనడిగాడు సూర్యారావు.

వెంకన్న కాస్త కోపంగా వుందేమో "మిమ్మల్నిద్దర్నీ పక్కక్క చూసిన ప్రతివాడూ ఆమె నీకు భార్య అని తెలియగానే ఆమె దురదృష్టానికి విచారిస్తాడు...." అన్నాడు.

సూర్యారావు కోపగించుకోలేదు. నవ్వేసి—"సరిగ్గా చెప్పారు. అయితే నేను పెస్సిమిస్టునికాదు. ఆప్టిమిస్టుని. అందువల్ల నా అదృష్టానికి సంతోషిస్తాను. ఆదలాగుంచి

నురి కాస్త వివరంగా చెప్పండి....” అన్నాడు.

వెంకన్న చిరాగ్గా—“అంగాంగవర్ణన చేయాలా?” అన్నాడు.

“అసాధ్యం. ఆమెను చూడగానే భర్తనైన నాకే పవిత్ర భావాలు కలుగుతాయి. ఏ మగవాడూ—అందులోనూ మీవంటి సచ్ఛీలురు ఆమెనా దృష్టిలో చూడ గలరని అనుకోను—” అన్నాడు సూర్యారావు.

“సరిగ్గా చెప్పారు. ఆమె పవిత్రమూర్తి. ఆదర్శ మహిళ....” అన్నాడు వెంకన్న.

“జానకిని చూసిన ప్రతి మగవాడూ ఇదే ముక్క అంటున్నాడు....” అంటూ నిట్టూర్చాడు సూర్యారావు.

“ఏం? అది నిజంకాదా?” అనడిగాడు వెంకన్న.

“వెంకన్నగారూ... మీరు పేరు పొందిన డిటెక్టివ్ లు. అరగంట ఆమెతో మాట్లాడివచ్చారు. నాకు భార్యగా ఆమె ఏ విధంగా వుంటున్నదో ఏమాత్రమైనా ఊహించ గలరా?” అన్నాడు సూర్యారావు.

వెంకన్న తమ మధ్య జరిగిన సంభాషణ చెప్పాడు.

సూర్యారావు అదోలా నవ్వి—“నలుగురిలోనూ ఆమె నా గురించి చాలా గొప్పగా చెబుతుంది. నిజానికి నేను ఎందుకూ కొరగానివాణ్ని. బియ్యే ఫెయిలయ్యాను. మా యింట్లో నన్నంతా పనికిరానివాడినని అన్నారు. వారసత్వపు ఆస్తి ఇచ్చేటంత గొప్పవాడుకాదు మా నాన్న. నాకు ఇద్దరు చెల్లెళ్ళు కూడా వున్నారు. వాళ్ళ బాధ్యత కూడా నాకు లేదు. ఇంట్లోంచి బైటకుపోయి నా కాళ్ళ మీద నేను నిలబడగలిగితే చాలునని నాన్న అన్నారు. ఎక్కడా నా ఉద్యోగాలు దొరకలేదు. అలాంటి సమయంలో జానకి తండ్రి నన్ను పిలిచాడు. ఏదో మారపు

వరుసలో బంధువవుతాడాయన నాకు. జానకిని పెళ్ళి చేసుకుంటావా అనడిగాడు. ఆమెను చూడగానే ఒప్పుకున్నాను. ఇల్లరికం వస్తావా అనడిగాడు. వస్తానన్నాను! అంతకుమించి గత్యంతరం లేదు నాకు. ఓ ఏడాది వాళ్ళింట్లో వున్నాను— పెళ్ళిచేసుకుని. ఆ యింట్లో నాకు గౌరవం లేదు. జానకి మాత్రం నన్ను ప్రాణానికి ప్రాణంగా చూసుకునేది. ఏడాది గడిచాక ఆమె నాతో—"ఈ యింట్లో మీకు గౌరవంలేదు. ఇలాంటిచోట మన ముండలేం. వేరేపోదాం—" అంది. నేను అంగీకరించాను. ఏర్పాట్లన్నీ ఆమే చేసింది. ఇక్కడుంటున్న బంగళా ఆమెది. ఆమె పేరున పదెకరాల భూమివుంది. లక్షో, రెండో డిపాజిట్లున్నాయి. ఆమెకు షేర్ మార్కెట్ గురించి చాలా తెలుసు. ఎంత చెప్పినా అది నాకర్థంకాదు. పేపర్లు చూసి చదివి ఆమె నాకేవేవో చెబుతుంది. ఆమె చెప్పిన ప్రకారం చేస్తాను. లాభాలు బాగానే వస్తాయి. నేను మగవాడినే కావచ్చు. కానీ ఆమె నాకు భర్త. నేనామెకు భార్యను...." అన్నాడు.

"చాలా విచిత్రంగా వుంది మీ కథ!" అన్నాడు వెంకన్న.

"అసలు విశేషం అది కానేకాదు. ఆమెకు ఏమాత్రం అతిశయంలేదు. అన్నింటికీ నన్నే పొగుడుతుంది. అందరితోనూ ఈ ఆస్తి అంతా తన భర్తదేనని చెబుతుంది. తన విజయాలన్నీ నా గొప్పలుగా చెబుతుంది. ఆమె చెప్పిన పనుల గురించి బయట తిరగడం తప్పితే వేరే నాకు పనేమీలేదు. నేను ఎందుకు పనికిరానివాణ్ని. ఏమీ చేతకానివాణ్ని. కానీ నాకు ఆమె మూలంగా నలుగురిలో అపురూపమైన గౌరవస్థానం లభిస్తోంది...."

అన్నాడు సూర్యారావు.

"మీరు చాలా అదృష్టవంతులు...." అన్నాడు వెంకన్న.

"చూస్తూ చూస్తూ ఇలాంటి అదృష్టం ఎవరైనా వదులుకోవాలనుకుంటారా? ఒకవేళ వదులుకోవాలనుకుంటే అందుకేదైనా బలమైన కారణముండదంటారా?"

వెంకన్న క్షణం ఆలోచించి—"ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో ఒకరకం మన సత్వం ఏర్పడుతుంది. మీలో ఇన్ఫీరియారిటీ కాంప్లెక్సు ఏర్పడి, క్రమంగా బలపడి మీరామెను ద్వేషించవచ్చు—"

సూర్యారావు నవ్వి — "నాకలాంటి కాంప్లెక్సులు ఏమీ లేవు. ఆమె నాకు దేవత. నన్నభిమానించి గౌరవించే ఆమెను నేను ఏవో మానసిక బలహీనతలతో ద్వేషించలేను.... కానీ...." అని ఆగాడు.

"కానీ...." అన్నాడు వెంకన్న.

"నేనామెను చంపాలనుకుంటున్నాను..." అన్నాడు సూర్యారావు.

అప్రయత్నంగా సడన్ బ్రేక్ వేశాడు వెంకన్న. కారు ఆగింది.

"ఏమైంది? ఆశ్చర్యపడుతూ షాక్ తిన్నారా?" అన్నాడు సూర్యారావు.

"లేదు. కబుర్ల సందడిలో మా యిల్లు రావడం చూసుకోలేదు. అందుకే సడన్ బ్రేక్ వేసి ఆపాల్సి వచ్చింది—" అన్నాడు వెంకన్న.

4

ఇద్దరూ ఆఫీసులో కూర్చున్నాక-"ఇప్పుడు చెప్పండి!" అన్నాడు వెంకన్న.

"నేను నా భార్యను చంపాలనుకుంటున్నాను...." అన్నాడు సూర్యారావు.

"అయితే నన్నెందుకు పిలిచారు? హత్యలు చేయడానికి సాయపడను నేను...." అన్నాడు వెంకన్న చిరాగ్గా.

"ఆ సంగతి నాకు తెలుసు. అందుకే మిమ్మల్ని ముందుగా యింటికి వెళ్ళమన్నది "

"వెళ్ళి నేను సాధించినదేమిటి?"

"నా భార్య గురించి మీకు కొంత అయిడియా వస్తుందని...."

"అయిడియా అంటే...."

"నా భార్య ఆదర్శమహిళ అని మీరే గ్రహించారు. అలాంటి ఆమెను చంపాలనుకున్నానంటే అందుకు బలమైన కారణమే ఉండివుంటుంటుందని మీరూహించగలరు. నన్ను సానుభూతితో అర్థం చేసుకోగలరు...." అన్నాడు సూర్యారావు.

"ఎంత బలమైన కారణమున్నా హత్యలపట్ల నాకు సానుభూతి వుండదు. మీమీద సానుభూతి కలిగినప్పటికీ సులభంగా హత్యచేసే విధానాలు సూచించలేను...." అన్నాడు వెంకన్న.

"నేనందుకు కాదు మీ దగ్గరకు వచ్చింది! నేను చేయబోయే హత్యను ఎవరైనా ఆపగలిగితే సంతోషిస్తాను."

వెంకన్న ఆశ్చర్యంగా—"మీరు చేయబోయే హత్యను ఆపాలని మీరు అనుకుంటే—అందుకు అందరికంటే సర్వసమర్థులు మీరే అవుతారు...." అన్నాడు.

"కావచ్చు. కానీ.... నేను కాదు...." అన్నాడు

సూర్యారావు.

"అంటే?"

"కొన్ని పరిస్థితుల్లో నా మనసు నా వశం తప్పుతోంది. నన్ను నేను నిగ్రహించుకోవడం కష్టమవుతోంది. ఏ క్షణాన్నయినా నేనామెను చంపవచ్చు. ఆమెను చంపడం నిజానికి నాకిష్టంలేదు. హత్యంటూ జరిగితే అది క్షణికావేశంలో నే జరగాలి ...."

"క్షణికావేశామా? అదీ మీ యింటిలో!" అన్నాడు వెంకన్న—అది అసాధ్యమన్న ధ్వనితో.

"మా యింట్లో ప్రతిరోజూ నాకు ఆవేశం కలుగుతోంది—ఆమె నోటివెంట కిషోర్ అన్న పదం వినిపించినపుడల్లా నన్ను నేనే మరిచిపోతాను...." అన్నాడు సూర్యారావు.

"కిషోర్ ఎవరు?" వెంగన్న అడిగాడు.

"అది నా భార్య ముద్దుగా నన్ను పిలిచే పేరు...."

"చిత్రంగా వుందే!" అన్నాడు వెంకన్న.

"మీకది చిత్రంగా వుండవచ్చు, కానీ నన్నది చిత్రవధ చేయిస్తోంది. మే మిద్దరమూ ఒకరికొకరు ఎంతో దగ్గరగా వున్నప్పుడు ఆమె—"ఓహ్—కిషోర్!" అంటూ పరవశిస్తుంది...." అన్నాడు సూర్యారావు.

"కిషోర్ అన్నది మీకామె పెట్టుకున్న పేరని మీరేకదా—అన్నారు ..." అన్నాడు వెంకన్న.

"అవును. వివాహమైన తొలిరోజుల్లో ఆమె నాతో మిమ్మల్ని ముద్దుగా కిషోర్ అని పిల్చుకుంటాను మీకు అభ్యంతరమా? అనడిగింది. నన్ను కూడా తన్ను తన కిష్టమైన పేరుతో పిల్చుకోమంది. కానీ నేనామె పేరు మార్చలేను. నన్నామె కిషోర్ అని పిలిస్తే అభ్యంతర

పెట్టలేను....” అన్నాడు సూర్యారావు.

“ఇప్పుడు మాత్రం మీకు అభ్యంతరమెందుకు?” అన్నాడు వెంకన్న.

“నాకు సూర్యారావని పేరుండగా ఆమె నన్ను కిషోర్ అని ఎందుకు పిలవాలి?”

“ఆడాళ్ళ విషయంలో ఇది కొత్తేమో కానీ— మగాళ్ళకిది మామూలే. పెళ్ళికాగానే పళ్ళమాంచిక పద్మావతి, సుబ్బాయమ్మ అనూరాధ, రామలక్ష్మి వసుంధర....కావడం నాకు తెలుసు. మీ యింట్లో మీ ఆవిడే మీకు భర్తని మీరే చెప్పారుగదా—అందుకని ఆవిడకూ అలాంటి సరదాలుండి ఉంటాయి....” అన్నాడు వెంకన్న.

“అలాగే నేనూ అనుకున్నాను. కానీ అది నిజంకాదు. ఆమె కిషోర్ అనేవాణ్ణి ప్రేమించింది. ఆమె మనసు నిండా వాడే వున్నాడు. నిర్భయంగా నా ఎదుట వాడి నామోచ్చారణ చేసే అవకాశం కోసం ఆమె నన్నా కోరిక కోరింది. నేను తెలివి తక్కువగా అంగీకరించాను....”

“అలాగని మీరనుకుంటున్నారా?”

“అనుకోవడంకాదు. అది నిజం. అందుకు తిరుగులేని సాక్ష్యాలున్నాయి....” అన్నాడు సూర్యారావు.

“భార్యాభర్తల మధ్య వ్యవహారాల్లో సాక్ష్యంగా రావడానికి సిద్ధపడ్డ ఆ వెధవలెవరు?” అన్నాడు వెంకన్న తీవ్రంగా.

“మీరు కోప్పడకండి. ఇందులో బయటివారి ప్రమేయం లేదు. సాక్ష్యాలన్నీ నా భార్య దగ్గరే ఉన్నాయి....”

"అంటే?"

"రాత్రి నిద్రలో ఆమె కిషోర్ గురించి కలవరిస్తుంది...."

"ఆ కిషోర్ మీరేనేమో!"

"నేనెలాగౌతాను. ఈ జన్మకెలాగూ ఒకటికాలేక పోయాం. వచ్చే జన్మలోనైనా ఒకటవుదాం కిషోర్ .... అంటూ కలవరిస్తుందామె...." అన్నాడు సూర్యారావు దిగులుగా.

"మీ ఆవిడకి సినిమాల పిచ్చి వుందా?" అడిగాడు వెంకన్న.

"పిచ్చిలేదు కానీ సినిమాలు చూస్తుంది ..." అన్నాడు సూర్యారావు.

"మీకు తెలియదు. నేటి సమాజంపై సినిమాల ప్రభావం చాలావుంది. చాలామంది కలలు సినిమాలవల్ల ప్రభావితమైనవే! మీ ఆవిడ కూడా ఏ సినిమాలో సీక్వెన్స్ అయినా కలగంటూంటే మీ రింకో విధంగా భావిస్తున్నారేమో! ఆమె కలలో హీరో మీరే అయి ఉంటారు...." అన్నాడు వెంకన్న.

"హీరోని నేనే అయితే సూర్యారావు పేరు తల్చుకోక ఆ కిషోర్ పేరు తల్చుకోవడమెందుకు?"

"అది ఆమె మీకు పెట్టుకున్న పేరు ..."

"అసలామె నాకు వేరే పేరెందుకు పెట్టాలి? పెట్టినా కిషోర్ అనే ఎందుకు పెట్టాలి?"

"పేరెందుకు పెట్టాలి అంటే చెప్పవచ్చునుగానీ— కిషోర్ అనే ఎందుకు పెట్టాలంటే చెప్పడం కష్టం. ఎందుకంటే ఏ పేరుపెట్టినా ఆ పేరు గురించి అదే సందేహం కలుగుతుంది...."

"కానీ నాకలాంటి సందేహాలేమీ లేవు. కిషోర్ అన్న పేరు ఆమె నాకెందుకు పెట్టిందో—నాకు తెలుసు!"

"ఆమె కిషోర్ అనే వాణ్ని ప్రేమించిందంటారు. అంతేగా!"

"అనడానికి తిరుగులేని సాక్ష్యమున్నప్పుడు అనడానికేం?" అన్నాడు సూర్యారావు.

"ఏమిటా తిరుగులేని సాక్ష్యం?" వెటకారంగా అన్నాడు వెంకన్న.

"ఆమె స్వహస్తాలలో రాసుకునే డైరీ!"

ఆశ్చర్యంలో వెంకన్నకు నోట మాటరాలేదు. సూర్యారావు చెప్పే విషయాలు విని నోట్సు ప్రిపేరు చేస్తున్న రాజమ్మ, సీతమ్మల కలాలు కూడా ఒక్క క్షణం స్తంభించిపోయాయి.

5

డిటెక్టివ్ వెంకన్న కుర్చీలో వెనక్కి జారగిలబడి సూర్యారావు కథను మనసులో మెరుగులు దిద్దుకుంటున్నాడు.

సూర్యారావు అనామకుడు. అప్రయోజకుడు. అతణ్ని జానకి కోరి వివాహమాడింది. నలుగురిలో అతణ్ని ప్రయోజకుడిగా తీర్చి దిద్దడానికి ప్రయత్నిస్తోంది. భర్తను కంటికి రెప్పలా చూసుకుంటూ సమాజంలో అతడికి స్థానం లభించేలా కృషి చేస్తోంది. కానీ ఆమె మనసులో కిషోర్ అనే మనిషి వున్నాడు. అతడు పొడగరి. అందగాడు. ప్రయోజకుడు. సర్వ సమర్థుడు. ఏ కారణాలవల్లనో జానకి అతణ్ని వివాహం చేసుకోలేకపోయింది. అయినా అతణ్ని మరిచిపోలేకపోతోంది. ఆ మమకారంలో భర్తకు

కిషోర్ అని పేరు పెట్టుకుంది. అతడిలో కిషోర్‌ను ఊహించుకుంటూ బ్రతుకుతోంది. అయితే భర్తపట్ల ఆమెకు అసంతృప్తివుంది. అందుకే మానసికంగా ఆమె కిషోర్‌తోనే వుంది. ఆమె కల్లోకి కిషోర్ మాత్రమే వస్తున్నాడు.

ఈ విషయాలన్నీ ఆమె డైరీలో రాసుకుంది. అది తిరుగులేని సాక్ష్యం.

ఏ భర్తయినా సహించలేని దారుణం ఇది. కానీ సూర్యారావు మంచివాడు. ఇది సహించి ఆమెను క్షమించా అనుకుంటున్నాడు. కానీ ఎలా? ఆమె అతడి కౌగిలిలో కరిగిపోతూ—"ఓహ్, కిషోర్!" అంటుంది. అతడి రక్తం మరిగిందంటే మరగదూ!

ఇప్పటికీ సూర్యారావు ఆమెను చంపాలనుకోవడం లేదు. చంపుతానేమోనని భయపడుతున్నాడు. తనీ ఆవేశంనుంచి బైటపడేమార్గం చూపించమని వెంకన్నను వేడుకుంటున్నాడు.

సూర్యారావు కోరిక ఏమిటంటే ఆ కిషోర్ ఎవరో తెలుసుకోవాలి. అతడికీ, జానకికీ మధ్య ఏమైనా కథ నడిచిందేమో కనిపెట్టాలి. ఆ కిషోర్ ఇప్పుడేం చేస్తున్నాడో ఆమాకీ తీసి అతడికీ ఇంకా జానకిపై మోజుందేమో తెలుసుకోవాలి. ఈ వివరాలన్నీ సూర్యారావుకి కావాలి.

జానకి కిషోర్‌ని ప్రేమించిందనడంలో సందేహంలేదు. అది మామూలు ప్రేమకాదు—ఆరాధన! అయితే ఆమె డైరీలో ఆరాధన తప్ప గత స్మృతులు లేవు. గతించిన మధురానుభూతుల్ని మళ్ళీ మళ్ళీ తల్చుకోవడంలేదు. సూర్యారావు ఇప్పుడు ఆమెకు అటువంటి అనుభూతులు

కూడా ఉన్నాయేమోనని తెలుసుకోగోరుతున్నాడు.

ఒకప్పుడామె కిషోర్‌ని ప్రేమించి ఉండవచ్చు. మన సాకరితో—మను వాకరితో—లాంటి సంఘటనలు మన దేశంలో కోకొల్లలు. కానీ సూర్యారావు పట్టింపు తనువు గురించి. ఆమె శారీరకంగా కలుషితమైనదా లేదా అన్నది అతడి నిప్పుడు వేధిస్తున్న సమస్య! ఆమె శారీరకంగా కలుషితం కాని పక్షంలో సూర్యారావు తన ఆవేశాన్నణచుకుందుకు ప్రయత్నిస్తాడు.

వెంకన్నకు సూర్యారావును చూస్తే జాలివేసింది. పెళ్ళికి ముందు భార్య చెడిందన్న విషయంలో అతడికి సందేహంలేదు. అయితే జానకిని చంపడం అతనికిష్టంలేదు. తన ఆవేశాన్ని అదుపులో పెట్టుకోవడంకోసం అతను చేస్తున్న అనేక ప్రయత్నాల్లో తనవద్దకు రావడం ఒకటి!

కోపం వస్తే వరుసగా అంకెలు లెక్కపెట్టమని పెద్దలు చెబుతారు. సూర్యార్యావు తనవద్దకు వచ్చాడు. తన పరిశోధనకు కొంతకాలం పడుతుంది. ఈలోగా అతడి ఆవేశం అదుపులోకి రావొచ్చును.

తన పరిశోధనలో కిషోర్‌కూ, జానకికీ శారీరక సంబంధం ఉందని బైటపడితే సూర్యారావు ఏంచేస్తాడు? జానకిని చంపేస్తాడా?.

చంపడు. ఆ విషయం ఆమెకు చెప్పి ఆమె రహస్యం తనకు తెలిసిపోయిందని గర్వపడి ఆమెపై తన ఆధిక్యత ఋజువుచేసుకుంటాడు. ఇంతకాలం అతడామె అదుపులో ఉంటూ వచ్చాడు. ఆమె తనకు భర్త అనీ, తనామె భార్య అనీ అతను చెప్పనే చెప్పాడు. బహుశా తనూ ఆమెకు భర్తలా జీవించాలని అతడి అంతరాంతరాల్లో ఉంది. అందుకోసం ఆమె బలహీనతలు తెలుసుకోవా

లనుకుంటున్నాడు. పెళ్ళికిముందు పర పురుషుడితో శారీరకసంబంధం ఉన్నదంటే—ఆడదానికి అంతకన్న బలహీనత ఏమున్నది? భర్తకావిషయం తెలిస్తే ఆమె ఆతడికి దాసోహం అనదూ?

వెంకన్న తన మనసులోని ఆలోచనన్నీ అసిస్టెంట్సుతో చర్చించాడు. సీతమ్మ, రాజమ్మ ఇద్దరూ నోట్సు ప్రిపేరుచేశారు. వెంకన్న ఇద్దర్నీ చదవమన్నాడు. రెండింట్లోనూ ఒకే విశేషాలున్నాయి.

"అయితే ఇప్పుడు నేనేం చేయాలి?" అన్నాడు వెంకన్న.

"మనం సూర్యారావు అత్తగారి ఊరుచేరాలి!" అంది సీతమ్మ.

"సూర్యారావు ఎంతగా భార్య చెప్పు చేతల్లో వున్నా—అతన్ని మరీ అంత తీసిపారేయనవసరంలేదు. అత్తగారితో తప్ప మాట్లాడనంత అసమర్థుడు కాడతను. అందుకని సూర్యారావు మామగారి ఊరని అందాం—" అన్నాడు వెంకన్న.

"భార్య చెప్పు చేతల్లోవుండే మగవాళ్ళను మీ రెలాగూ సమర్థిస్తారని నాకు తెలుసు—" అంది రాజమ్మ నవ్వుతూ.

ఆమె మాటల్లోని ధ్వని వెంకన్నకు అర్థమయేలోగా "అన్నట్లు నా ప్రయాణం విషయం శ్రీమతికి చెప్పి రావాలి—" అనేసి నాలిక్కరుచుకున్నాడు.

"మేము మీ కూడా వస్తున్నామని చెప్పారంటే మీ శ్రీమతిగారు కూడా వస్తానంటారు. ఆలోచించుకుని మరీ వివరాలు చెప్పండి—" అంది సీతమ్మ నవ్వుతూ.

"మీరు నాకూడా వస్తున్నారని ఎవరన్నారు? నేను,

పద్మావతి మాత్రమే తోరకుతున్నాం!" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఆహా — క్లయంట్‌కు తగ్గ డిటెక్టివ్!" అంది రాజమ్మ.

6

ఆ ఊళ్ళో డిటెక్టివ్ వెంకన్న రకరకాలుగా వాకబు చేశాడు. కిషోర్ ప్రసక్తి ఎక్కడా రాలేదు. జానకి ఇంట్లో కిషోర్ అన్న పేరుగల వారెవ్వరూ లేరు. ఆమె బంధువుల్లో కూడా కిషోర్ అన్న పేరుగల వారు లేరు. వెంకన్న ఎంతో తెలివిగా జానకి తలిదండ్రుల్నీ, అన్నదమ్ముల్నీ, దగ్గర బంధువుల్నీ ప్రశ్నలు వేసి కిషోర్ గురించి తెలుసుకోవాలని ప్రయత్నించి విఫలుడయ్యాడు.

అయితే ఎవరా కిషోర్?

ఒకరోజంతా భార్యతో చర్చించాడు వెంకన్న. దాన్నిబట్టి అతడనుకున్నదేమిటంటే జానకి చాలా తెలివైనది. ఆమెకు కిషోర్‌తో వ్యవహారం నడిచినట్లు ఇంట్లో ఎవ్వరికీ తెలియదు. కన్నెతనపు తొలిరోజుల్లో అతడంటే మోజుపడి తన్నుతనే అతడికి అర్పించుకుని ఉంటుంది. ఏ కారణంవల్లనో ఆమెకు అతడు అందలేదు.

అలాంటి కిషోర్ ఎవరై వుంటారు?

జానకి స్నేహితురాండ్రయితే ఈ విషయంలో ఏమైనా చెప్పగలుగుతారు. ఎందుకంటే తలిదండ్రులకు తెలియకుండా ఆమె పరపురుషుడితో ఏర్పరుచుకున్న సంబంధం—తప్పక మరో ఆడపిల్ల మద్దతుతో ఏర్పడి ఉండాలి. ఆ ఆడపిల్ల ఇంట్లో మనిషై ఉండదు.

జానకికి ఆ ఊళ్ళో నలుగురు ముఖ్యమైన స్నేహితురాండ్రున్నారు. వాళ్ళలో ఒకామెకు మాత్రం వివాహ

మైంది. మిగతా ముగ్గురూ ఇంకా ఊళ్లోనే వున్నారు.

వెంకన్న, పద్మావతి దేశంలోని సాంఘికపరిస్థితులపై పరిశోధనలు చేస్తున్నామని చెప్పుకుని సమాచారం కోసమన్నట్లు అందరిళ్ళకూ వెళ్లారు.

వారి శ్రమ ఫలించింది.

కిషోర్ ఆచూకీ దొరికింది. అతడు జానకి స్నేహితురాలు లలితకు అన్న!

కిషోర్ ఆ ఊళ్ళో చిన్న సైజు కాంట్రాక్టరు.

కిషోర్, లలిత—ఈ ఇద్దరికి తలిదండ్రులు చిన్నతనంలోనే పోయారు. మేనమామ యింట ఆ ఇద్దరూ కొంతకాలం వున్నారు. అక్కడ వాళ్ళను పనిమనుషులకన్నా హీనంగా చూసేవారు. కిషోర్ అక్కడ వుండలేకపోయాడు. కిషోర్ తనకు తానై ఎన్ని కష్టాలైనా భరించగలడు. కానీ చెల్లెలు అతడి ఆరో ప్రాణం. ఆమె కష్టపడుతూంటే అతను చూడలేడు. అందుకే చెల్లెల్ని తీసుకుని ఓ రాత్రి ఇల్లు వదిలిపెట్టి ఈ వూరొచ్చాడు. అప్పుడు కిషోర్‌కు పదేళ్ళు. చెల్లెలికి ఆరేళ్లు. ఏం చేసేవాడో ఎలా సంపాదించేవాడో లలితకు తెలియదు. కానీ లలిత అందరాడపిల్లలాగే దర్జాగా పెరిగింది. బజారులో పేపర్లు అమ్మేవాడనీ, సైకిల్ షాపులో మెకానిక్కు పని నేర్చుకుంటున్నాడనీ, సినిమా పోస్టర్లు అంటించేవాడనీ- ఇలా అతడి గురించి రకరకాల వింది లలిత. కానీ ఆమెకు అవసరమైనవన్నీ అమరేవి. తిండికి, గుడ్డకు ఎన్నడూ లోటులేదు. తలిదండ్రులున్నా అంత గొప్పగా ఉండేది కాదేమోననుకుంటోంది లలిత.

చిన్నప్పట్నించీ లలితకూ జానకికీ స్నేహముంది. లలిత జానకికి కిషోర్ గురించి తెగ చెప్పేది. జానకి అతడి

కథ విని ఆశ్చర్యపోతుండేది. ఆమెకు కిషోర్ అంటే ఎంతో గౌరవభావమేర్పడింది. ఆ అన్నా చెల్లెళ్ళకు సాయపడాలని ఆమె అనుకునేది. అయితే కిషోర్ అయాచితంగా ఎవరి సాయాన్నీ స్వీకరించేవాడు కాదు. అతను కష్టపడి పనిచేస్తూనే ప్రయివేటుగా మెట్రిక్ కట్టి చెల్లెలుకంటే ముందుగానే అది పూర్తిచేశాడు. అలాగే బియ్యేవరకూ చదివాడు. నెమ్మదిగా అతడి సంపాదన పెరిగింది. చిల్లర వ్యాపారాలు, చిన్న కంట్రాక్టులు చేస్తూ అతనిప్పుడు ఈ స్థితికి ఎదిగాడు. చెల్లెలి పెళ్ళి ఘనంగా చేయాలన్నది అతడి ఆలోచన.

"జానకి కిషోర్ని ప్రేమించిందా?"

ఈ ప్రశ్నకు లలిత ఆశ్చర్యపడింది. అసలా విషయమే ఆ యింట ఎన్నడూ స్ఫురించలేదు. జానకి గొప్పింటి బిడ్డ. స్నేహితురాలు లలితకూ, కిషోర్కూ సంబంధించినంతవరకూ ఆమె అంతే!

"ఒకవేళ లలితకు తెలీకుండా వారిద్దరి మధ్యనూ ప్రేమ కథ నడిచిందేమో!"

ఈ ప్రశ్నకు లలితకు కోపం వచ్చింది. లలితకు తెలీకుండా చిన్న మెత్తు రహస్యం కూడా దాచడు కిషోర్. అతడి జీవితం పూర్తిగా లలితకే అంకితమై పోయింది.

"అయితే మీ అన్నయ్య ఇంక పెళ్ళి చేసుకోడా?"

ఈ ప్రశ్న లలితను కలవరపరిచినట్లుంది. పెళ్ళిచేసుకుంటే కిషోర్ తన ప్రేమను మరొకరికి పంచిపెట్టాలి. ఆ ఊహ లలితకంత బాగోలేదు.

వెంకన్నకు పరిస్థితి కొంత అర్థమయింది. కిషోర్ చిన్నప్పటి్నుంచీ తనకంటూ ఏమీ మిగుల్చుకోకుండా పూర్తిగా

చెల్లెలి గురించే ప్రతికాడు. అందుకు లలిత బాగా అలవాటుపడింది. అన్నయ్య పూర్తిగా తన మనిషని ఆమె భావిస్తోంది. తను వివాహం చేసుకుని మరొకరి మనిషి కావడానికి అభ్యంతరం లేదు కానీ అన్నయ్య మరొకరి మనిషవుతాడంటే ఆమెకు బెంగగా వుంది. అది లలిత లోపం కాదు. కిషోర్ పెంపకం లోపం.

లలిత మనస్థితి కిషోర్‌కి అర్థమై ఉంటుంది. అందుకే అతడు జానకిని ప్రేమించినా ఆ విషయం లలితకు తెలియ నివ్వలేదు. ఇద్దరూ బహుశా రహస్యంగానే కలుసుకునే వారు.

తన జీవితాన్ని పూర్తిగా చెల్లెలికే ధారపోసి— పేదరికపు అట్టడుగునుంచి ధనికవర్గపు స్థాయిని చేరుకున్న మగవాడిని ఏ యువతి ఆరాధించదు? కన్నెతనపు ముగ్ధత్వంలో ఆమె అతణ్ని మనసునిండా నింపుకొని— మనస్ఫూర్తిగా ఆహ్వానించి ఉంటుంది. ఆ తరువాత....

అతను, ఆమె కూడా భయపడివుంటారు — పెద్దలకు చెప్పడానికి!

అదే నిజమైతే జానకి తండ్రి ఆమెనో అనామకుడికిచ్చి ఎందుకు వివాహం చేస్తాడు?

బహుశా అందుకు కులం కారణమైవుంటుంది.... జానకికీ, కిషోర్‌కీ కులం కలవదు.

వెంకన్న కిషోర్‌ని కలుసుకున్నాడు—"మీ గురించి జానకి చెప్పింది. నా పరిశోధనకు మీ వివరాలెంతైనా పనికొస్తాయి. పెద్ద చదువులు చదివి కూడా ఉద్యోగాల కోసం ప్రాకులాడుతూ రోడ్లమ్మట తిరిగే యువతరానికి మీ కథ ఆదర్శం. నాకు మరికాసిని వివరాలు కావాలి!"

"జానకి ఎవరు?" అన్నాడు కిషోర్.

ఈ ప్రశ్నకు వెంకన్న ఆశ్చర్యపడ్డాడు. కిషోర్ ఆ ప్రశ్న చాలా మామూలుగా అడిగాడు. ఎక్కడా తడబడడంలేదు. వెంకన్న కిషోర్‌కు జానకి గురించి చెప్పాడు.

"ఓహో—లలిత స్నేహితురాలా, ఆమెకు పెళ్ళయి పోయిందనుకుంటాను—....ఇంకా మా లలితకు వరుడు దొరకడంలేదు...." అంటూ నిట్టూర్చాడు కిషోర్.

అతనెక్కడా జానకి గురించి ఆసక్తి కనబర్చకపోవడం వెంకన్నకు ఆశ్చర్యం కలిగించింది. అతను చాలా తెలివైనవాడై ఉండాలి. ఎంతో జాగ్రత్తపరుడై ఉండాలి.

వెంకన్న, జానకి, సూర్యారావుల సంసార జీవితాన్ని గురించి ఎంతో గొప్పగా చెప్పాడు.

కిషోర్ నిట్టూర్చి—"మీరు మీ పరిశోధన పేరుచెప్పి చాలామందిని కలుసుకుంటారనుకుంటాను. నా చెల్లెలికి ఓ మంచి సంబంధం చెప్పగలరా?" అనడిగాడు.

వెంకన్న అతనితో ఎంత మాట్లాడినా జానకి గురించి ఏమీ సమాచారం లభించలేదు.

7

"కిషోర్ దొరికాడు ...కానీ జానకికీ అతడికీ ఏమీ సంబంధమున్నట్లు తోచడంలేదు. అసలు జానకి అతణ్ని ప్రేమించినట్లు కిషోర్‌కి తెలుసునా అని నా అనుమానం...." అన్నాడు వెంకన్న.

సూర్యారావు అంతా విని—"అయితే కిషోర్ అనే వాడున్నాడు. వాడు జానకి స్నేహితురాలి అన్న. చాలా కష్టపడి పైకివచ్చాడు. మనిషెలా ఉంటాడు?" అనడిగాడు.

"జానకికి అన్ని విధాలా తగ్గ వరుడనిపిస్తుంది...."
అన్నాడు వెంకన్న తాపీగా.

సూర్యారావు ఆవేశపడలేదు—"అంతే ఉండాలి. వాళ్ళిద్దరిమధ్యా కథ కూడా నడిచేవుండాలి...."

"ఆధారం లేనపుడు ఆ విషయం గురించి ఆలోచించడ మెందుకు? ఇది మనసుకు సంబంధించిన విషయమేకానీ శరీరానికి సంబంధించిన విషయం కాదు. ఎందుకంటే మీరా మెను చేతిలో తాకి ఆమె పతిత అవునో కాదో తెలుసుకోలేరు. ఆమె ఎంతో మంచిది. మిమ్మల్ని అభి మానిస్తోంది. గతంలో చెడినట్లుగా ఆధారాలేమీ లేవు. మరి హాయిగా ఉండడానికేం?" అన్నాడు వెంకన్న.

"కేసు మీది కానపుడు ఎన్ని సలహాలైనా ఇవ్వవచ్చు. నా బాధ మీకెలా అర్థమవుతుంది. నా భార్య ఆరాధిస్తున్న పురుషుడొకడు ఈ భూమ్మీద ఇంకా బ్రతికి వున్నాడు. ఆమె యింకా వాణ్ని ఆరా ధిస్తోంది...."

"అయితే ఏం చేస్తారు?" అన్నాడు వెంకన్న విసుగ్గా.

"ఓసారి వాళ్ళిద్దరూ కలుసుకొని మాట్లాడే ఏర్పాటు చేయండి—"

"ఎలా?"

"ఎలాగో మీరే చెప్పాలి...."

వెంకన్న ఆలోచించాడు. అందుకు ఒక్కటే ఉపాయ ముంది. లలితకు సంబంధం చూస్తే రెక్కలు కట్టుకుని వాలుతాడు కిషోర్. అదే చెప్పాడు సూర్యారావు.

సూర్యారావుకీ సలహా నచ్చింది. అతను అయిదారు రోజులు శ్రమపడి లలితకు మంచి సంబంధాలు రెండు

చూశాడు. ఆ వివరాలు నోట్ చేసుకుని వెంకన్న సూర్యా రావుని పంపించేశాడు.

తర్వాత వెంకన్న తన స్నేహితుడింటికి వెళ్ళి ఆ వివరాలు కిషోర్ కి వ్రాయమన్నాడు.

రెండు రోజుల్లో కిషోర్నించి సూర్యారావుకి ఉత్తరం వచ్చింది. అతను తన్నుతాను పరిచయం చేసుకుంటూ— తన చెల్లెలి వివాహం విషయంలో తనకు సాయపడ వలసిందిగా సూర్యారావు నరిన్యూ ఆ ఉత్తరం రాశాడు. ఉత్తరంలోని భాష ఎంతో మర్యాదగావుంది.

“వాడు సరాసరి నా యింటికే వస్తున్నాడు. ఎంత చనువో చూడండి!” అన్నాడు సూర్యారావు.

“చనువుకాదు. అతడు అమాయకుడని నా అభిప్రాయం. లేకపోతే అంత ధైర్యంగా మీకు ఉత్తరం రాయడు. తప్పు చేసినవాడిలో బెదురుంటుంది....” అన్నాడు వెంకన్న.

“నేనంటే అందరికీ లోకువే. జానకి నా గురించి అతడికి అంతా చెప్పేసి ఉంటుంది. అందుకే ధైర్యంగా ఉత్తరం రాశాడు....” అన్నాడు సుబ్బారావు.

“అయితే వారిద్దరూ మరోసారి మిమ్మల్ని మోసం చేస్తారని మీ అభిప్రాయమా?”

“అదే జరిగితే ఇద్దరూ ఒక్కసారే చస్తారు....” అన్నాడు సూర్యారావు.

8

తలుపు తెరిచింది జానకి.

“నమస్కారమండీ — గుర్తున్నానా?” అన్నాడు కిషోర్.

“అయ్యో—మీరు లలిత అన్న కదూ—” అంటూ

లోపలకు ఆహ్వానించింది జానకి.

ఇద్దరూ లోపల కుర్చీల్లో కూర్చున్నాక — "ఏమిటిలా వచ్చేరు?" అంది జానకి.

"మీవారు మీకు చెప్పలేదా?" అన్నాడు కిషోర్ ఆశ్చర్యంగా.

జానకికి విషయం అర్థంచేసుకోడానికి కొద్దిక్షణాలు పట్టింది. "వారికి లక్ష పనులు. చెప్పడం మరిచిపోయుంటారు...." అందామె.

"మీ యింటి అడ్రసు లలిత ఇచ్చింది. మీ ఇంటికే వెళ్ళితీరాలని పట్టుపట్టింది. మీతో అయితే ముఖ పరిచయమైనా ఉంది. ఆయనైతే బొత్తిగా తెలియదు నాకు. హోటల్లో దిగుదామనుకున్నాను. కానీ అది వినలేదు...."

"నేను మీ లలిత నే అనుకోండి. మరోలా ఎన్నడూ భావించవద్దు. మీ పని అయ్యేవరకూ మీరు మా ఇంట్లో నే ఉండాలి...." అంది జానకి.

"మీవారింకా రారా?" అనడిగాడు కిషోర్.

"ఆయన బైటకు వెళ్ళారంటే వెనక్కి రావడం కష్టం. పార్టీలు ఓ పట్టాన ఆయన్ను వదలరు...." అంటూ భర్త గురించి అదేపనిగా చెప్పుకుపోసాగింది జానకి.

కిషోర్ ఓపిగ్గా అంతా విని తనూ సూర్యారావును మెచ్చుకుని — "ఆయన్ను చూడాలని నాకు చాలా ఆత్రుతగావుంది. ఎప్పుడొస్తారో ఏమో—" అన్నాడు.

ఆ సమయానికి సూర్యారావు ఇంట్లోనే ఉండి వారి సంభాషణంతా వింటున్నాడు. వెంకన్న సలహా మేరకు అతను దొడ్డి తలుపు తీసి ఉంచుకుని ఇంట్లోంచి బైటకు వెళ్ళినట్లే వెళ్ళి మళ్ళీ యింట్లో ప్రవేశించాడు.

తనకు అనువుగావుండే రెండు మూడు రహస్య స్థలాలు ఏర్పరుచుకున్నాడు.

వారి మధ్య జరుగుతున్న సంభాషణ అతడికి బొత్తిగా నచ్చలేదు.

"చాలా దారుణంగా జాగ్రత్తగా మసులుతున్నారు. వీళ్ళు గూఢచారులుగా పనిచేయడానికి ఎక్సలెంట్ గా పనికొస్తారు...." అనుకున్నాడతను కసిగా.

సూర్యారావు ఎంతో జాగ్రత్తగా వారిద్దర్నీ గమనిస్తున్నాడు.

కిషోర్ ఆమెతో చనువుగా ఉండడానికి ప్రయత్నించలేదు. ఆమె అతణ్ని తాకడంలేదు. అతను హాలు దాటి లోపలకు వెళ్ళాలనుకుంటున్నట్లులేదు. సోఫాలో నే కూలబడ్డాడు. ఆమె కాఫీ తెస్తానంది. అతనలవాటు లేదన్నాడు. కిషోర్ చిన్నప్పట్నించి అన్ని అలవాట్లకూ దూరంగా వున్నాడట. అతడి ఏకైక లక్ష్యం చెల్లెలు! తన సంపాదన చేసేది కూడా ఆమె సౌఖ్యానికే!

కిషోర్ ఎక్కువ మాట్లాడడం లేదు. జానకి కూడా అట్టే మాట్లాడడంలేదు. పావుగంట భారంగా గడిచింది. అప్పుడు కిషోర్ లేచి—"నేను మళ్ళీ వస్తాను.... ఆయనొస్తే నేను వచ్చి వెళ్ళానని చెప్పండి...." అన్నాడు.

"అయ్యో—భోంచేయకుండా ఎలా వెడతారు? మీరు కాసేపలా కూర్చోండి. నేను వంటచేసి వస్తాను. ఆయన కూడా కాసేపట్లో రావాలి...." అంది జానకి.

"అలాకాదు. అవతల నాకు పనివుంది. ఓ పెళ్ళి సంబంధం గురించి మాట్లాడాలి. మీ వారిని తీసుకుని వెడదామనుకున్నాను. నేనొక్కడినే వెళ్ళాల్సివస్తోంది.."

అన్నాడతను కాస్త దిగులుగా.

"పెళ్ళి సంబంధం మాట్లాడ్డానికిది సమయంకాదు. సాయంత్రం వెదుకురుగాని.... కాసేపట్లో ఆయన వొచ్చేస్తారు...." అంది జానకి.

మనుషుల్ని తనకు వశంచేసుకుని అధికారం చెలాయించడంలో జానకి తనకుతానే సాటి. కిషోర్ మాట్లాడకుండా సోఫాలో కూర్చున్నాడు. జానకి ఓ అరడజను పుస్తకాలు తెచ్చి అతడిముందుంచి—"చదువుతూ వుండండి. నా వంటయ్యేలోగానే ఆయన రావచ్చు...." అంది.

అతను చదువులోపడ్డాడు. ఆమె వంటింట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

నిముషాలు గడిచిపోతున్నాయి. కాలం పరుగెడుతోంది. కానీ కిషోర్ మాత్రం నిమ్మకు నీరెత్తినట్లు సుఖంగా కూర్చుని తాపీగా పుస్తకం చదువుకుంటున్నాడు.

సూర్యారావులో సహనం చచ్చిపోతోంది. పూర్వ పరిచయం లేకపోయినా ఇలాంటి అవకాశంవస్తే ఏ మగాడూ వదులుకోడు. ఎంతో కొంత చనువును ప్రదర్శించి చొరవచేస్తాడు. అదృష్టం బాగుంటే కిట్టుబాటవుతుంది. లేదా ఏమీ జరగనట్లు అమాయకుడిలా నటించేయడమే! ఆడది ఇలాంటివి జరిగితే మగాడికి చెప్పుకోదు.

అసలు కిషోర్ లేవడేం? లేచి వంటింటి వైపు వెళ్ళడేం?

కిషోర్ తన భార్య జోలికి వెళ్ళనందుకు బాధపడుతున్నాడు సూర్యారావు.

మధ్యలో ఒకసారి జానకి వచ్చి అతణ్ని పలకరించి-

"ఆయన త్వరగా వస్తే బాగుండును. వంట కూడా పూర్తి కావస్తోంది...." అంది.

అప్పుడు సూర్యారావుకూ ఆకలివేసింది. జానకి లోపలకు వెళ్ళగానే అతను తన దారిన తోటలోకి వెళ్ళివచ్చి వీధి తలుపు తట్టాడు. కిషోర్ లేచివెళ్ళి తలుపు తీశాడు. సూర్యారావు ఆశ్చర్యాన్ని నటిస్తూ—"మీరు... మీరు....కిషోర్ కాదుగదా!" అన్నాడు.

"నా ఉత్తరం అందిందా—మీరు సూర్యారావు గారేనా?" అన్నాడు కిషోర్. సూర్యారావును చూడగానే అతడి ముఖంలో ఆనందం కనబడింది.

"ఈ రోజే అందింది. పోస్టుమన్ పావుగంట క్రితం ఇచ్చాడు. సారీ....మీకు చాలా ఇబ్బంది కలిగించాను. ప్రయాణం సక్రమంగా జరిగిందా? ఇల్లు సులభంగా దొరికిందా?" అంటూ కుశల ప్రశ్నలు వేశాడతను.

ఇద్దరూ కాసేపు వాలాయితీ కబుర్లు చెప్పుకున్నారు. వంట కాగానే అంతా కలిసి భోంచేశారు. జానకి వంటను ప్రత్యేకంగా పొగిడాడు సూర్యారావు.

"మీరోసారి మా యింటికి రండి. మా చెల్లెలు లలిత కూడా ఇంత బాగా చేస్తుంది—" అన్నాడు కిషోర్.

"చిన్నప్పట్నించి చెల్లెలు తప్ప మరో ధ్యాస లేదాయనకు. వచ్చే జన్మలోనైనా నాకిలాంటి అన్న దొరకాలని భగవంతుణ్ని ప్రార్థించుకుంటున్నాను...." అంది జానకి అతడివంక అభిమానంగా చూస్తూ.

"అవున్లే—ఈ జన్మకు కిషోర్‌ని అన్నగా వూహించుకోలేవుగా—" అంటూ మనసులో పెడర్థాలు తీసుకుని తృప్తిచెందాండు సూర్యారావు.

సాయంత్రం సూర్యారావు, కిషోర్ కలిసి సంబంధం

చూడ్డానికి వెళ్లారు.

వరుడు కిషోర్ కి నచ్చాడు. కిషోర్ మాట్లాడిన తీరు, ఇస్తానన్న కట్నం ఆడపెళ్లివారికి నచ్చాయి. పెళ్ళి చూపులకు ఏర్పాటు చేసుకున్నారు—"పిల్ల నచ్చితే—నిశ్చయ తాంబూలం, పెళ్ళి చూపులు ఒక్క రోజునే!" అన్నాడు వరుడి తండ్రి. కిషోర్ చెల్లెలి అందాన్ని పొగిడాడు.

ఆ రాత్రికే అతను తిరుగు ప్రయాణమై వెళ్ళిపోయాడు.

9

"చాలా దిగులుగా కనబడుతున్నారు...." అన్నాడు వెంకన్న.

సూర్యారావు జరిగినదంతా చెప్పాడు.

"ఇందులో బాధపడాల్సినదేముంది?" అన్నాడు వెంకన్న ఆశ్చర్యంగా.

"ఇప్పుడు నేను జానకిని క్షమించే అవకాశంపోయింది. వాళ్ళిద్దరు కలుసుకుని తప్పుచేస్తే—నేను పెద్దమనిషిలా శాంతంగా ఇద్దరికీ బుద్ధి చెప్పాలనుకున్నాను. కుదరలేదు" అన్నాడు సూర్యారావు.

"యూ ఆరే కేస్ ఫర్ సైకాలజీ...." అన్నాడు వెంకన్న.

"నా బాధ మీ కర్థంకాదు. ఆమె తప్పుచేసిందని నాకు తెలుసు. అయితే నాకు ఋజువు దొరకనివ్వడం లేదు. ఆ ఋజువు మీకు కూడా సంపాదించలేకపోతున్నారు...." అన్నాడు సుబ్బారావు.

"పనికిమాలిన పనులంటే నాకు వళ్ళు మంట...." అన్నాడు వెంకన్న.

"కానీ.... ఇది పనికిమాలిన పనికాదు. నేను హత్య

చేయకుండా ఆపడానికీ ఋజువు ఎంతో అవసరం. మీరు నన్ను సరిగ్గా అర్థంచేసుకోవడంలేదు. నా భార్య ఒకణ్ని ప్రేమించి వాడితో కొంతకాలం గడిపి, ఆ స్మృతులను మనసునిండా నింపుకొని ఆ తర్వాత నన్ను పెళ్ళాడికూడా ఇంకా వాణ్నే ఆరాధిస్తోంది. నన్నామె గౌరవించడం వల్ల నేనామెనేమీ చేయలేకపోతున్నాను. అది నన్ను నిలువునా దహించివేస్తోంది. ఆమె నన్ను కిషోర్ అని పిలుస్తుంది. ఆ పిలుపు నా కిప్పుడు కంపరంగా వుంది. ఆమె కలలో కిషోర్ అని కలవరిస్తుంది. నా రక్తం మరిగిపోతుంది. తన డైరీలో ఆమె కిషోర్ పట్ల ఆరాధనను ప్రకటిస్తుంది. నా మనసామెను చంపేయమంటుంది. ఆమెను చంపాలంటే ఒక్కటేఒక్క అడ్డంకి....! అన్నివిధాలా ఆమె నాకంటే అధికురాలు. నా అదృష్టమో, దురదృష్టమో ఆమె నా భార్య అయింది. సమాజంలో నాకై నేను సంపాదించలేని స్థానాన్నామె నాకు సంపాదించిపెట్టింది. అటువంటి స్త్రీని ఏ కారణం చూపించి చంపను. ఆమె ఒక్క తప్పు చేస్తే నేనామెను చంపినా చంపుతాను. లేదా ఆమెకంటె అధికుడినన్న ఆనందంలో ఆమెను క్షమించినా క్షమిస్తాను. కానీ ఆమె తప్పు చేయడంలేదు. చేసిన తప్పును దొరకనివ్వడంలేదు. ఎంతో తెలివిగా వ్యవహరిస్తూ నన్నీ ఆట ఆడిస్తోంది...." అన్నాడు సూర్యారావు.

"అంతా మీ భ్రమ!" అన్నాడు వెంకన్న.

"నాకు ఋజువు సంపాదించలేరా?" అన్నాడు సూర్యారావు.

"మరొక ప్రయత్నంచేస్తాను...." అన్నాడు వెంకన్న. అతడి పథకం ప్రకారం సీతమ్మ ఒక రోజున జానకిని

కలుసుకుంది. హఠాత్తుగా ఎరిగున్న మనిషిని చూసినట్లు-
"అరే—జానకీ—నువ్వా?" అంది.

"మీరెవరో నేను గుర్తుపట్టలేకపోతున్నాను...." అంది జానకి ఆశ్చర్యంగా.

సీతమ్మ జానకి తండ్రి పేరు, ఊరి పేరు చెప్పింది.

"అవును—సరిగ్గానే చెప్పారు.... కానీ మీరెవరో.."

"అప్పుడే నువ్వు మర్చిపోయారన్నమాట.... కిషోర్ గుర్తున్నాడా...." అనడిగింది సీతమ్మ.

"కిషోర్ అంటే లలిత అన్నయ్య....?" అంది జానకి ప్రశ్నార్థకంగా.

"ఆఁ అతనే....అప్పట్లో మీరిద్దరూ రోజూ ఒకర్నొకరు చూసుకోకుండా ఉండలేకపోయారు. ఒకరోజున మీ ఏకాంతాన్ని నేను భంగం చేశాను...."

సీతమ్మ ఇంకా ఏదో చెప్పబోతుండగా జానకి ఆమెను ఆపి—"చూడండి. మీరెవరో నిజంగా నాకు తెలియదు. అనవసరంగా దేనికీ ఆవేశపడని తత్వం నాది. అందుకని తాపీగా చెబుతున్నాను. నాకు పెళ్ళయింది. నా భర్త పేరు కిషోర్ కాదు. సూర్యారావు. పెళ్ళికిముందు నేనెవరితోనూ తిరగలేదు. కిషోర్ నాకు అన్నలాంటివాడు. మీరు ఎవర్ని చూసి ఎవరనుకుని పొరబడుతున్నారో తెలియదు. మరెవరిదగ్గరైనా ఇలా మాట్లాడారంటే బహుశా మీరు కట్టుడు పళ్ళు పెట్టించుకోవాల్సి ఉంటుంది...." అంది.

సీతమ్మ మారుమాట్లాడకుండా అక్కణ్ణించి బైట పడింది.

"ఇంక రెండు ఉపాయాలున్నాయి. జానకి పేరున కిషోర్ కి ఒక ప్రేమలేఖ వ్రాసి అతడి ప్రవర్తన ఎలా

గుంటుందో చూడాలి. అలాగే కిషోర్ పేరున జానకికో ప్రేమలేఖ వ్రాసి ఆమె ప్రవర్తన ఎలాగుంటుందో చూడాలి....” అన్నాడు వెంకన్న సాలోచనగా.

“అలా చేయొద్దు....” అన్నాడు సూర్యారావు— “అప్పుడు జానకికి నిజంగానే కిషోర్ పై ప్రేమ పుట్టి అతడితో లేచిపోవచ్చు. అసలే ఇద్దరికీ ఒకరిపై ఒకరికి ఆకర్షణ వుంది. దానికిలాంటి ప్రోత్సాహం లభించడం నాకిష్టంలేదు....”

“అయితే ఆఖరి ఉపాయం చెప్పనా?” అన్నాడు వెంకన్న.

“ఏమిటది?”

“జానకిని హత్య చేయడం. హత్య చేసేముందు ఆమెకు ఆమె తప్పుల్ని చెప్పడం చాలా అవసరం. అప్పుడు మీకు మానసిక తృప్తి కూడా ఉంటుంది....” అన్నాడు వెంకన్న.

“ఆహా—ఎన్నాళ్ళకు మీరు నేను కోరిన సలహా యిచ్చారు? మీరిలాంటి సలహా యిస్తారని నే చాలాకాలంగా ఎదురుచూస్తున్నాను. హత్య ఎక్కడ ఎప్పుడు ఎలా చేయాలో మీరే నాకు వివరించాలి....” అన్నాడు సూర్యారావు.

“అలాగే—అవన్నీ రేపు చూద్దాం—” అన్నాడు వెంకన్న.

సూర్యారావు వెళ్ళిపోయాక — “సూర్యారావు పెళ్ళాన్ని హత్య చేయకపోతే నేనే అతణ్ని చంపేసేలా ఉన్నాను—ఇలాంటి కేసెక్కడా వినలేదు, కనలేదు....” అన్నాడు.

10

మర్నాడుదయం వెంకన్న ఆఫీసుకు చిన్న బ్రీఫ్ కేస్‌తో వచ్చాడు సూర్యారావు. అతను మరీ అంత ఉత్సాహంగా లేడు. దిగులుగా వెంకన్నవంక చూస్తూ—"ఇంక మీరే నాకు గురువు...." అన్నాడు.

"నిన్న ఏం జరిగింది?" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఇంతకాలం నేను గుర్తించలేదు. ఆమె....అనగా నా భార్య జానకి .... అసాధారణ స్త్రీ! నాకామె భార్యగా లభించడం జన్మజన్మల అదృష్టం. ఆమె అందం, నడక, మాట, తీరు .... ఒకటేమిటి — ఈ సృష్టిలో ఆమెలాంటి వ్యక్తి మరొకతె లేదు...." అన్నాడు సూర్యారావు

"ఈ ప్రపంచంలో ఏ ఇద్దరు వ్యక్తులూ ఒక్కలా ఉండరు. అన్నీ ఒక్కలా వుంటే కనీసం వేలిముద్రలైనా తేడా వుంటాయి. అందువల్ల మీ భార్యవంటి స్త్రీ మరొకామె వుండదని నాకూ తెలుసు—" అన్నాడు వెంకన్న.

"మీరేమనండి. ఆమె అపూర్వ వ్యక్తి--" అన్నాడు సూర్యారావు.

"అయితే ఆమెను చంపనంటారా?" అడిగాడు వెంకన్న. ఈ పిచ్చివాడు నాకెక్కడ దొరికాడు భగవంతుడా అన్న దిగులు అతడి కళ్ళలో కనబడుతోంది.

"ఎందుకు చంపను? చంపితీరతాను. అదే నా నిర్ణయం" అంటూ సూర్యారావు బ్రీఫ్ కేసు తెరచి ఓ వస్తువు బైటకుతీశాడు. అది తళతళ మెరుస్తున్న కత్తి!

"ఈ కత్తి ఎక్కడ సంపాదించారు?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు వెంకన్న.

"ఇదీ ఆమె సంపాదనే! కాలేజీలో ఝాన్సీలక్ష్మి బాయి వేషం వేస్తే బహుమతిగా ఇదామెకిచ్చారుట. ఆ కత్తితోనే ఈ రోజు నేనామె ప్రాణాలు తీసుకోబోతున్నాను—" అన్నాడు సూర్యారావు.

"మిస్టర్ సూర్యారావ్! మీమీద నాకు పూర్తి సానుభూతి వున్నది. అందుకే అడుగుతున్నాను. హత్య చేసి మీరేమి సాధించదల్చుకున్నారు? హంతకుడిగా కోర్టులో నిలబడి జడ్జిచేత శిక్ష వేయించుకుందామనా? లేక తెలివిగా హత్య చేసి తప్పించుకుందామనా?" అన్నాడు వెంకన్న.

సూర్యారావు సాలోచనగా — "జానకిని హత్య చేసికూడా నేను తప్పించుకునే సాధనముందంటారా?" అన్నాడు. అతని మాటల్లో ఆశకూడా ధ్వనిస్తోంది.

"ఉంది. మీకు నేను సాయపడతాను కూడా—" అన్నాడు వెంకన్న.

"అయితే నేను ధన్యుణ్ని. మీరెలా చెబితే అలా చేస్తాను—" అన్నాడు సూర్యారావు.

"మీ భార్యను కత్తితో హత్య చెయ్యవద్దు. రివాల్వర్‌తో చంపండి...." అన్నాడు వెంకన్న.

"నా దగ్గర రివాల్వర్ లేదే...." అన్నాడు సూర్యారావు.

"నా రివాల్వర్ ఇస్తాను...." అన్నాడు వెంకన్న.

"మీ రివాల్వర్ ఇస్తారా?" ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు సూర్యారావు.

"అవును. అందువల్ల రెండు ప్రయోజనాలు. హత్యా యుధానికీ మీకూ ఏవిధమైన సంబంధమూ వుండదు. ఆమె వద్దకు నా రివాల్వర్ ఎలా చేరిందో నేను కథ అల్లు

తాను. నాకు మీరు పారితోషికంగా పదివేలిస్తే చాలు. ఈ హత్య జరిగే విధంగానూ, మీరు హంతకుడు కాకుండా ఉండేవిధంగానూ చక్కని పథకం తయారుచేస్తాను. సాధారణంగా నాకిలాంటి పనులిష్టముండదు. కానీ మీ కథ స్వయంగా చూశాక మీకు సాయపడాలనిపించింది. మీ భార్య అందచందాల్లో ఆదర్శ మహిళ కావచ్చు. కానీ ఆమె నయవంచకి. అటువంటి వారెంతకైనా తగుదురు. అలాంటివారివల్ల మీకేకాదు ఈ సమాజానికే ప్రమాదం. ఈ రోజు రాత్రి పన్నెండు గంటలకు నేను మీ యింటికి వస్తాను. కాలింగ్ బెల్ మ్రోగించను. మీరే సరిగ్గా ఆ టైముకు తలుపులు తీసి వుంచాలి. నేను సరాసరి లోపలికి వస్తాను. రివాల్వర్ ఇస్తాను. అప్పుడు మీరామెను లేపి రివాల్వర్‌తో బెదిరించి—మీరెందుకు ఆమెను చంపబోతున్నారో వివరించి — సంజాయిషీ అడిగి-ఆ సంజాయిషీ సంతృప్తికరంగా లేకపోతే ఆమెను వెంటనే కాల్చి చంపేయండి. ఆ తర్వాత మీరు నా రివాల్వర్ నాకిచ్చేసి నాతో వచ్చేయండి. మీకు దుర్భేద్యమైన ఎలిబీ సృష్టిస్తాను. మీకు న్యాయస్థానం భయంలేకుండా చేస్తాను....” అన్నాడు వెంకన్న.

“వెంకన్నగారూ-ఇన్నాళ్ళకు మీరు నన్ను పూర్తిగా అర్థంచేసుకున్నారు. సరిగ్గా ఇదే నేను కోరుకున్నది. నా భార్యకు ఆమెచేసిన తప్పు చెప్పాలన్నది ఎన్నాళ్ళుగానో నేను కలగంటున్న కోరిక. కానీ ఒక పర్యాయం ఆమె ఎదుటపడి అంత మాటన్నాక ఆ తర్వాత ఆమెకు ఎదురు నిలవలేను. ఆమెతో మాట్లాడలేను. ఆమె ప్రవర్తనను తట్టుకోలేను. అందుకే ఆమె డైరీ చదివినా కూడా ఆమె నేమీ అనలేకపోతున్నాను. ఇప్పుడైతే చెప్పదలచినవన్నీ

చెప్పేక ఆమెను చంపేస్తాను. అందువల్ల నాకింక మళ్ళీ ఆమెను ఎదుటపడాలన్న బెంగ వుండదు....” అన్నాడు సూర్యారావు.

వెంకన్న నిట్టూర్చి—“మనం మళ్ళీ రాత్రి కలుసుకుందాం—” అన్నాడు.

11

“నమస్కారం—మనమిదివరలో ఒకసారి కలుసుకున్నాం—” అన్నాడు వెంకన్న.

“అవును. ఆ తర్వాత మీరు డిటెక్టివ్ వెంకన్నగారని తెలిసింది. మీ పేరు వినడమేకానీ మిమ్మల్ని చూసే అదృష్టం కలిగిందని అప్పట్లో నాకు తెలియలేదు—” అంది జానకి.

వెంకన్న ఆశ్చర్యంగా—“నేను డిటెక్టివ్‌నని మీ కెవరు చెప్పారు?” అడిగాడు.

ఆమె నవ్వి ఊరుకుంది.

“సరే—ఎలాగో మీరు తెలుసుకున్నారు. ఇప్పుడు నేను డిటెక్టివ్‌గానే మిమ్మల్ని హెచ్చరించాలని వచ్చాను—”

“హెచ్చరికా?” అందామె ఆశ్చర్యంగా.

“అవును. మీ ప్రాణాలిప్పుడు ప్రమాదంలో ఉన్నాయి....”

“నా ప్రాణాలకు ప్రమాదమా? వాటిని భద్రంగా మావారు కాపాడుతూంటారు....” అంది జానకి తేలికగా నవ్వేస్తూ.

“మీవారే ఇప్పుడు మీ ప్రాణాలకు ప్రమాదం తలపెట్టారన్నది ఇప్పటి నా హెచ్చరిక!”

జానకి క్షణకాలం మ్రాన్పడిపోయింది — “ఏమ

న్నారు?"

వెంకన్న మళ్ళీ చెప్పాడు.

"అందుకు ఋజువు వుందా?"

"నేనే అందుకు ఋజువు...."

"మీ ఋజువులు నేను నమ్మను...." అంది జానకి.

"ఈ హత్యకు అతడు సాయం కోరాడు. పదివేల రూపాయల ప్రతిఫలానికి నేను రాత్రి పన్నెండింటికి మీ యింటికివచ్చి అతడికి రివాల్వర్ ఇస్తాను. అతడు హత్య చేస్తాడు. అదీ పథకం. ఇప్పట్లో మీకేమైనా సందేహా లున్నా రాత్రి పన్నెండింటికి మీకింకే సందేహాలూ ఉండవు...." అన్నాడు వెంకన్న.

"ఇంతకూ డిటెక్టివ్ గా మీరుచేసే పనేమిటి? హంత కులకు హత్యల్లో సాయపడడమా?"

"అదే నిజమైతే ఇప్పుడు మిమ్మల్నెందుకు హెచ్చ రిస్తాను?" అన్నాడు వెంకన్న.

"అవును .. నిజమే! ఇంతకీ మీ భావమేమిటి?"

"మీ భర్త మిమ్మల్నెందుకు హత్య చేయాలనుకుం టున్నాడో తెలుసా?" అన్నాడు వెంకన్న.

"తెలియదు...." అంది జానకి.

వెంకన్న క్లుప్తంగా సూర్యారావు కథ చెప్పాడు.

"మై గాడ్! ఆయన మనసులో ఇన్ని ఆలోచన లుంటే మాటవరసకైనా ఒక్కసారి నాతో అనలేదు." అంది జానకి. ఆశ్చర్యం ఆమె కళ్ళల్లో స్పష్టంగా కనబడు తోంది.

"అదాయన మంచితనం అనుకోండి. మీమటుకు మీరు ఆయనతో నిజం దాచకుండా కిశోర్ తో పెళ్ళికి ముందు మీకున్న సంబంధం గురించి ముందుగానే చెప్పి

వుంటే ఆయన మీ తప్పు క్షమించి వుండేవాడు. అనవసరంగా ఆ రహస్యం దాచి మీరాయన్ని క్షోభ పెట్టి మీపట్ల మనసు విరిగిపోయేలా చేసుకున్నారు...." అన్నాడు వెంకన్న.

"నా ప్రవర్తనలో ఆయనకేమైనా తప్పు కనిపించిందా?" అంది జానకి.

"లేదు. అది వెతికి పట్టుకునేందుకు ఆయన నన్ను నియమించాడు. నేను శాయశక్తులా ప్రయత్నించి విఫలుణ్నై విసిగిపోయి మిమ్మల్ని చంపేయమని సలహా కూడా ఇచ్చాను. అందుకోసం ఆయన ఉదయం నా దగ్గరకు కాలేజీ రోజుల్లో మీకు బహుమతిగా వచ్చిన కత్తి తీసుకుని వచ్చి చూపించాడు...." అంటూ వెంకన్న తను రివాల్వర్ ఇస్తానన్న ఉదంతం చెప్పాడు.

"అయితే యిప్పుడు నన్నేం చేయమంటారు?" అంది జానకి.

"చేసిన తప్పు ఒప్పుకుని ఆయన్ను క్షమాపణ వేడుకోండి...."

"తప్పు చేయలేదనే అనడానికి నేను సిద్ధపడితే...."

"ప్రాణాలు దక్కించుకోవడం కోసం ఎక్కడికైనా పారిపొండి—"

జానకి అదోలా నవ్వి-"మృత్యువు నిజంగా తరుముకుని వస్తూంటే మనిషి ఎక్కడని దాగుంటాడు? ఎక్కడ దాగున్నా మృత్యువు మనిషిని వదిలిపెడుతుందా?" అంది.

"నేను మిమ్మల్ని మృత్యువుబారినుండి రక్షించగలను. మీరు నాకు గత-చరిత్ర చెప్పాలి...." అన్నాడు వెంకన్న గంభీరంగా.

"నా గతచరిత్ర ఏమిటని మీ ఉద్దేశ్యం?"

"మీ గతచరిత్ర ఏమైనా అందులో కిశోర్ వున్నాడు...."

జానకి వెంకన్నవంక చురుగ్గా చూసి—"ఇది పూర్తిగా మా భార్యాభర్తలకు సంబంధించిన విషయం. ఇందులో ఇతరుల జోక్యం నేను సహించను. ప్రమాదం గురించి హెచ్చరించినందుకు మీకు నా ధన్యవాదాలు. ఇంక మీరు నన్నేమీ అడగొద్దు...." అంది.

12

అర్థరాత్రి పన్నెండు గంటల సమయం....

వెంకన్న ఆ యింటి తలుపు తీశాడు. తీయగానే తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. తలుపులు తెరుచుకోగానే హాల్లోంచి సోఫాలో కూర్చుని వున్న సూర్యారావు అతన్ని కలుసుకుని— "ఆమె నిద్రపోతోంది—" అన్నాడు.

వెంకన్న ఆశ్చర్యంగా—"ఆమె నిజంగా నిద్రపోతోందా?" అన్నాడు.

"ఏం — మీకా అనుమానమెందుకు వచ్చింది?" అన్నాడు సూర్యారావు ఆశ్చర్యంగా.

"మీ ప్రవర్తనలో ఎక్కడా రాత్రి జరగబోయే ఘోరం గురించి ఆమెకు సూచనలందలేదా? అసలే ఆమె ఎంతో తెలివైనది...." అన్నాడు వెంకన్న.

"ఎవరి తెలివికైనా పరిమితి ఉంటుంది...." అన్నాడు సూర్యారావు — "నేను తన్ను హత్యచేస్తానని ఆమె కలలో కూడా ఊహించదు...."

"ఈరోజామె ప్రవర్తన ఎలా ఉంది?" అనడిగాడు వెంకన్న.

"ఎలా అంటే?"

"తనకేవైనా హెచ్చరిక అందినట్లుగా ప్రవర్తించిందా?"

"హెచ్చరిక యెందుకు అందుతుంది? ఎవరు అందిస్తారు?"

"తెలివైనవారికి ఒకోసారి మానవాతీత శక్తులు సాయపడుతుంటాయి. దాన్ని ఇంట్యూషన్ అని అంటారు. ఆమెకు ఇంట్యూషన్ ఎక్కువని నాకు నమ్మకం—" అన్నాడు వెంకన్న.

"అలాంటిదేమీ లేదు. రోజూలాగే ఉందామె ప్రవర్తన!" అన్నాడు సూర్యారావు.

తన హెచ్చరిక వినకుండా ఆమె రోజూలా ఉండగలిగిందంటే ఆమె గుండెలుతీసిన బంటే అయివుండాలి. ఇలాటి మనిషి చచ్చినా సరే కిశోర్‌తో తనకున్న సంబంధం గురించి ఒప్పుకోదు. తన ఆఖరి అస్త్రం ఎలా పనిచేస్తుందో చూడాలి మరి! ఇప్పుడు సూర్యారావుకంటె ఎక్కువగా ఆమె గత చరిత్ర గురించి వెంకన్నకు కుతూహలంగా వుంది. తన తెలివితేటలు వృధా—.... ఆమె గురించిన రహస్యం విడదీయలేకపోతే!

"రివాల్వర్ తెచ్చారా?" ఆత్రుతగా అడిగాడు సూర్యారావు.

వెంకన్న రివాల్వర్ అతడికి అందించి-"వెళ్ళి ఆమెను నిద్రలేపి—మీ నాటకం ఆరంభించండి-...." అన్నాడు.

సూర్యారావు పడకగదిలోకి నడిచాడు. వెంకన్న గుమ్మం పక్కగా నిలబడ్డాడు.

మంచంమీద నిద్రపోతోంది జానకి! ఎంతో అందంగా అమాయకంగా వున్నదామె! స్వచ్ఛత నిండివున్నదామె ముఖంలో .... సూర్యారావామెను తట్టిలేపాడు. కళ్ళు

నులుముకుంటూ లేచిందామె.

"ఆమె నిజంగానే నిద్రపోయింది-" అని గ్రహించిన వెంకన్నకు కలిగిన ఆశ్చర్యమింతా అంతా కాదు.

"ఏమిటండీ —" అంది జానకి మత్తుగా.

"నా చేతిలో ఇదేమిటో చూశావా?" అన్నాడు సూర్యారావు కటువుగా.

జానకి ఉలిక్కిపడి—"రివాల్వర్ —ఇదెందుకు మీకు?" అనడిగింది.

"ఎందుకా — నిన్ను చంపడానికి...." అన్నాడు సూర్యారావు.

"నన్ను చంపుతారా—ఎందుకు?" అంది జానకి.

"కిశోర్ కీ నీకూ వున్న గత చరిత్ర నాకు చెప్పకుండా దాచినందుకు...." అన్నాడు సూర్యారావు.

"దాచకుండా చెబితే ఏం చేసేవారు?"

"నిన్ను క్షమించి ఉండేవాణ్ని ..."

"అలా క్షమించే భర్తంటే నాకు అసహ్యం. అందుకే నేను మీకది చెప్పలేదు—" అంది జానకి.

"ఎందుకని?" అన్నాడు సూర్యారావు. ఆమె అలా అంటుందని అతడూహించినట్లు లేదు.

"భార్య ఏదో తప్పు చేసిందనీ — ఆ తప్పు దాచిపెట్టిందనీ తెలిసిన భర్త—ఆ తప్పు ఆమె చేత ఒప్పించి అప్పుడామెకు క్షమాభిక్ష పెట్టాలనుకుంటే-అంతకంటే చచ్చు మగాడుండడు...." అంది జానకి.

"మరేం చేయాలి?" అన్నాడు సూర్యారావు దిగులుగా. అతని ధైర్యం అడుగంటింది.

"దమ్ములుంటే భార్యను నిలదీసి అడగాలి. లేదా ఆమెను చంపేయాలి...."

"చంపేయాలా?" ఆశ్చర్యంగా, భయంగా అడిగాడు సూర్యారావు.

"అంతే—కిశోర్ అయితే అదే పని చేసివుండే వాడు...."

సూర్యారావు రక్తం మరిగింది—"సిద్ధంగా ఉండు. నేనూ అదేపని చేయబోతున్నాను...."

"నేను కోరుకున్నది కూడా ఇదే—వెంటనే ట్రిగ్గర్ నొక్కండి—" అంది జానకి.

"నువ్వు .... నన్ను చంపమని అడుగుతున్నావా?" అన్నాడు సూర్యారావు.

"అవును—మన పెళ్ళయ్యాక మీరు చేతకానివాళ్ళని ఇంట్లో అంతా చెప్పుకునేవారు. అది నిజంకాదని కనీసం నా మనసుకు తెలిసినా బాగుండుననిపించింది. మిమ్మల్ని కిశోర్ అని పిలుస్తానన్నాను. మీరు ఒక్కసారి కూడా ఏమిటా పేరు, అందుక్కారణమేమిటి—అని అడగలేదు. కొంత కాలంనుండి అతడి పేరు నిద్రలో కలవరించాను. అప్పుడూ మీరు నన్ను కిశోర్ గురించి అడగలేదు. ఆఖరికి మీకోసం డైరీ రాయనారంభించాను. అందులో కిశోర్ గురించి రాసుకునేదాన్ని. అది చదివి కూడా మీరావేశపడలేదు. అంటే నా సమర్థత నుపయోగించుకుంటూ అనామకుడిగా బ్రతకడానికే సిద్ధపడ్డారు మీరని నా నకర్థమైంది. అందుకు నాకెంతో బాధ కలిగింది. కిశోర్‌కూ నాకూ ఏ సంబంధంలేదు. ఆ కిశోర్ ఎవడో తెలుసుకుని వాడికంటే ఉన్నత స్థానానికి వెళ్ళాలని మీరనుకుంటారని ఆశించాను. జీవితంలో కష్టపడి ఏమైనా సాధించవచ్చునని నిరూపించిన కిశోర్ మీలో అసూయను లేపి—మీ మగతనాన్నీ, పురుషాహంకారాన్నీ రెచ్చగొట్టి

మిమ్మల్నొక సమర్థుడైన మగవాడుగా తయారుచేస్తాడని ఆశించాను. అది జరిగినా జరక్కపోయినా ఆఖరికి మీరు నన్ను చంపాలనుకునే పౌరుషమైనా సంపాదించారు. అందుకే నాకెంతో సంతోషంగా వుంది. మీలో ఈ పౌరుషాన్నే నేను కోరుకునేది. చంపండి — నేను సిద్ధమే!" అంది జానకి.

సూర్యారావు తెల్లబోయి-"నువ్వు రాసిన డైరీ కూడా అబద్ధమా?" అన్నాడు.

"అది డూప్లికేట్ డైరీ అని నేనీ క్షణమే రుజువు చేయగలను. అసలు డైరీ మీకు కనబడకుండా నేనే ఉంచుకుంటున్నాను..." అంది జానకి.

"జానకీ— నేను నీకు తగను. నువ్వు నన్ను బాగు చేయాలని ప్రయత్నిస్తూంటే నేను తప్పుదారిలోనే నడుస్తున్నాను. నేను జీవించతగను...." అంటూ సూర్యారావు చటుక్కున తన్ను తనే పేల్చుకుని నిలువునా కూలబడ్డాడు.

జానకి ఒక్క ఉదుటున మంచం దూకి-"ఏమండీ-" అంటూ సూర్యారావును సమీపించింది. అదే క్షణంలో వెంకన్న కూడా గదిలో ప్రవేశించి—"భయపడకండి జానకిగారూ! ఆ రివాల్వర్ లో గుళ్ళు ప్రాణాలు తీయవు. మనిషికి స్పృహతప్పిస్తాయి. అంతే!" అని—"మిమ్మల్ని మా సేవరకూ నా తెలివితక్కువతనం అర్థంకాలేదు. ఎంతో తెలివిగా మీ గతచరిత్ర కప్పిపెడుతున్నారనే భావించాను గానీ—అంత తెలివైన మీరు మీ డైరీని మీ భర్త కళ్ళబడకుండా ఎందుకు దాచలేదూ అని ఆలోచించలేకపోయాను...." అన్నాడు.

47

"ఆయనకు ఎప్పుడు స్పృహ వస్తుంది!" అంది జానకి బేలగా.

"కొద్ది నిముషాల్లో వస్తుంది. స్పృహ వచ్చేక అతడు పునర్జన్మ ఎత్తినట్లేనని భావిస్తున్నాను...." అంటూ వెంకన్న తన రివాల్వర్ తీసుకుని అక్కణ్నించి వెళ్ళి పోయాడు.

—:ఐ పో యిం ది:—